

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

9. Dies Septemb. Hoc solatium est vasti doloris; quod necesse est, desinas illum sentire; si nimis senseris. Seneca Epist. 78.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

fecundiozem, putatione latiore: (a) *Ut uinea, dum jugatur, erigitur: & recisa non minuitur, sed augetur: ita sancta plebs dum ligatur, exstruitur: dum humilitur, attollitur: dum reciditur, coronatur.* Cassiodorus aurum profert ad generosam patientis animam decorandam; de qua dici potest, quod de metallo pretioso: *purior est, dum arserit: potior dum decoxit.* Eandem quoque rem, docto penicillo expressit *Abbas Cellensis Petrus: Cholericus, & celestis complexus tua, suis passionibus hilarescit: suis congelationibus frigidescit: suis eversionibus concresecit: suis agritudinibus conualescit: suis contrariis infortunis fortior & acrior eritescit.* Et paulò post: *Ecce caminus, sed non met aurum: Ecce mare, sed supernatat oleum: Eum malleus, sed non frangitur adamas: Ecce ventus, sed mons Sion non commovebitur: Ecce praelium, sed miles tenet gladium.* Denique pateris mala vel bonus, vel malus: si bonus, erit ad cumulum gloria; si malus, & libenter pateris, erit ad solutionem debiti. Quid ergò superest, quàm ut tibi pro more accinam:

Non animo iristi, sed pro pœnam quam meruisti.

9. DIES SEPTEMB.

Hoc solatium est vasti doloris; quod necesse est, de finas illum sentire; si nimis senseris. *Seneca Epist. 78.*

Constantia. I.

Spectabilem se præbet una e Spectatissimis fortitudinis pedifilisquis, Constantia: cui proprium est in omni calamitate; & vastissimo quoque seu corporis dolore, seu animi maro-

(a) l. q. in Luc. (b) l. q. Epist. 2.

mœrore, semper velut in basi simulacrum stare immotum. Non ignara, dolorem, si possit tolerari, esse levem; si tolerari non possit, esse brevem: adeoque fieri non posse, ut quis valde doleat, & diu. Si enim sit nimis intensus dolor, corpus inde quasi obstupescit, & ipso dolore, sensum doloris amittit: itaque, finis dolendi, est obtorpuisse. Quid, quod Constantia, per ea, quæ petitur, & quibus impeditur, majori fulgeat gloriâ? Silex læsus scintillat; & post tormenta, & frequentatas contusiones adamas claret: sic virtus emicat afflicta. Constantia per injurias non tantum patet, sed claret; quia magna vel ostenditur, vel fit. Validus ventus, qui exilem extinguit flammam, favet incendio: afflatur rogas, turbine; eadem, facula evanescit. Magnus animus, & sibi constans ærumnis utitur, non frangitur; vertit ipsa infortunia in contumeliam fortunæ, dum inter illa se æstimat fortunatum. Itaque, cum emolumento læditur, cum fœnore affligitur. Etiam, cum discerpitur, fructum capit vir constans, Constantia casus ignorat; quia semper stat, & in gradu suo perstat; una semper est, & eadem, quamvis per diversa.

II. Phidias fingebat simulacra non tantum ex marmore, sed quocunque alio imposito lapide; non tantum ex ebore, sed ære. Sic Constantiæ res quælibet prospera, adversa, dextra, sinistra, est materia gloriæ: quamcunque ei objeceris fortunam, aliquid ex ea faciet memorabile; atque ad eò reddit constantem dignum posteritatis memoria; manet semper integra inter tormenta; tota inter lanienas; felix, inter infelicia, atque attrita, de suo gloriosior triumphat victore. Sicut crocus gaudet calcari, & plama premi:

sic decus Constantiæ, adversa magis commendant. Homines annos multos impigerrimè laborant; & in laborando ad pertinaciam usque sunt constantes pro bonis mundi inconstantibus & fortunæ fugacibus; quomodo tam sunt inconstantes pro gloria tam constanti; ut futura sit semper, defutura nunquam? Quanta patiuntur homines mala, ut sint mali; cur tam parum, ut sint boni? quæ, & qualia, quanta, & quàm intolerabilia perferunt, ut sua consciscant scelerata: scelerati, latrones, avari, lascivi, dum tot subeunt pericula, tot devorant tædia? Cur, pro Animo, salute, virtute, cælo, Deo, felici æternitate, nihil constanter sustinemus? qui sperat se semper fructuum summo Bono; oportet, ut semper sit bonus.

III. Summa est gratia, custodire gratiam sibi datam; summum opus, non cessare à bono opere. Gratiam accepimus citra laborem; sed ut eam conservemus, labore; ne amittamus, opus est timore. Dimidium facti est principium; sed si non habet finem, nihil est. Placet spectare germanum Constantiæ simulacrum? Audi non hominis constantis, sed ipsius Constantiæ acroama; (a) *Quis nos separabit à charitate Christi? tribulatio, an angustia, an fames, an nuditas, an periculum, an persecutio, an gladius? Quæ omnia, cum hominibus sint maximè formidabilia, ea que sub pedibus veluti suis posuerit, non sine causa epinicion canere jam, & ovare gloriosissimè videatur. Quare expressum sic ab illo video, ut trophæum clarissimum victoriæ, & monumentum gloriæ; quale à militiæ ducibus erigi olim consuevit.* Pirgunt enim.

(a) Rom. 8.39.

Septemb.

Tessera.

715

enim, ad victoris pedes, colligatos vinculis hostes, fracta, & dissecta barbarorum tela; inanes galeas, clypeos mille in locis perfossos, hostilemque vim omnem superatam. Ita ille jam superior, triumphans, infra se habuit, & gentium contumelias, & dolores corporis, & Tyrannorum supplicia, & famem, & metus, ac mortem ipsam; totumque, qui mortem præcedere solet, crudelitatis apparatus, ac immanitatis pompam: quibus stratis, domitisque, gaudio exultans; quia de omnibus triumphans, canit illud triumphale epos: (a) *In his omnibus superamus.* Itaque, hujus exemplo, instanter operare; erit postea operæ suæ & pretium & præmium.

Insta, ne cesses; aderunt post semina messes.

10. DIES SEPTEMB.

Inchoantibus, præmium promittitur; sed perseverantibus datur? *S. Aug. l. de modo bene. viven. serm. 6.*

Perseverantia.

Dum virtutes, quasi militares copias, quæ sub signis merent Fortitudinis, recensere persevero, prolapsus sum ad Perseverantiam; quæ sola, ut operum coronis, operibus imponit coronam. Aliud est, coronam imponendam promittere; aliud promissam imponere. Præmium, quod inchoanti, Dei Liberalitas promittit; perseveranti Justitia imponit. Ut obtineas Regnum, cujus nullus est finis; necesse est, perseveres usque ad finem: nam nihil est factum, si restet aliquid faciendum. Admodum nihil tibi conducet per omnem vitam laborasse,

(a) *Supra v. 37.*